

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšera a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **I. M.**, zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 10. 2017, č. j. 4 A 87/2017 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce, státní příslušník Ukrajiny, byl dne 23. 5. 2016 kontrolován hlídkou odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) při výkonu úklidových prací na stavbě (rekonstrukce domu na adrese X, dále též „stavba“). Jelikož žalobce nepředložil žádný doklad, který by jej opravňoval k výkonu práce na území České republiky (předložil pouze polské vízum typu D), byl zajištěn.

[2] Rozhodnutím ze dne 23. 11. 2016, č. j. KRPA-197269-25/ČJ-2016-000022-ZAM, uložil správní orgán I. stupně žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Správní orgán I. stupně se zabýval i otázkou, zda lze žalobce považovat za cizince, který byl na území České republiky vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie [§ 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o zaměstnanosti“)], neboť v takovém případě by žalobce nepotřeboval povolení k zaměstnání. Dospěl však k závěru, že žalobce na stavbě pracoval jako zaměstnanec českého zaměstnavatele a tvrzeným „vysláním“ z Polska se pouze snaží obejít povinnosti vyplývající

ze zákona o zaměstnanosti. Žalobce na stavbě neplnil závazky (polské agentury práce) společnosti VENEZIA sp. z. o. o. (dále též „VENEZIA“), nýbrž české společnosti BVA trade s.r.o. (dále též „BVA“), respektive jejího smluvního partnera – společnosti Holoubek Josef s.r.o. Správní orgán I. stupně se zabýval i dopady rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce a shledal je přiměřenými.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvoláním, které zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 7. 2017, č. j. CPR-921-6/ČJ-2017-930310-V237, a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně o splnění podmínek pro vyhoštění žalobce, resp. stran nemožnosti aplikace § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Žalovaný rovněž zdůraznil, že aby mohlo jít o přeshraniční poskytování služeb, musela by společnost VENEZIA vyvíjet činnost na území České republiky pouze dočasně a ojedinele, což však v daném případě splněno není.

II.

[4] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného správní žalobou. Shora označeným rozsudkem Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu zamítl. Otázku, zda lze žalobce považovat za zaměstnance vyslaného v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie, posoudil městský soud shodně jako žalovaný, tedy s výsledkem pro žalobce nepříznivým. Žalobce se dle názoru městského soudu pouze snažil obejít zákon o zaměstnanosti, neboť fakticky nevykonával práci pro polskou pracovní agenturu (VENEZIA), nýbrž byl přidělen ke společnosti BVA a jejím prostřednictvím ke společnosti Holoubek Josef s. r. o. Zahraniční pracovní agentury jsou sice oprávněny poskytovat své služby na území České republiky, nicméně pouze dočasně a ojedinele. Městský soud nepřisvědčil ani námitkám ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu, nepřiměřených dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce.

III.

[5] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce („stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. Primárně poukázal na nepřezkoumatelnost rozsudku. Podle stěžovatele dále nebyl ve správním řízení dostatečně zjištěn skutkový stav věci a byly porušeny zásady správního řízení. Stěžovatel zastává názor, že polské vízum jej opravňovalo k výkonu práce na území jiných států EU vč. České republiky, kam byl vyslán. Dočasný výkon práce stěžovatele na území České republiky byl nadto řádně oznámen příslušnému úřadu práce. Dále byl nedostatečně posouzen zásah správního vyhoštění, tedy nuceného opuštění České republiky, do soukromého a rodinného života stěžovatele. Následkem správního vyhoštění ztratí stěžovatel možnost pobývat nejen v České republice, ale též v Polsku, což je nepřiměřeně tvrdé. Stěžovateli nebylo umožněno opustit území České republiky. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami, ve kterých stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

pokračování

[8] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[9] Nejvyšší správní soud při zkoumání důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozzeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody*“.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný ani zatížen žádnou jinou vadou, pro kterou by bylo nutno jej zrušit. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Z rozsudku soudu jednoznačně vyplývají důvody, které městský soud vedly k zamítnutí žaloby. I způsob, jakým městský soud posoudil délku doby, po níž nebude stěžovateli umožněn vstup na území členských států Evropské unie, považuje Nejvyšší správní soud za zcela dostatečný. Koneckonců jde o oblast, v níž se uplatňuje správní uvážení, které je omezeno pouze zákonem stanovenou maximální dobou zákazu vstupu. Správní soudy v takovém případě mohou přezkoumávat jen to, zda žalovaný nevybočil z mezí správního uvážení nebo je nezneužil (například rozsudek ze dne 7. prosince 2011, č. j. 1 As 99/2011 - 55), k čemuž však v dané věci nedošlo. Ani rozhodnutí správních orgánů nelze považovat za nepřezkoumatelná. Správní orgány řádně odůvodnily, z jakých důvodů bylo nutno vydat rozhodnutí o vyhoštění stěžovatele, přičemž se vypořádaly i s nosnou argumentací stěžovatele, vč. námitek o nepřiměřenosti vyhoštění.

[11] Stěžovatel dále obecně poukazoval na nedostatečné zjištění skutkového stavu věci a porušení zásad správního řízení. K těmto námitkám zdejší soud uvádí, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí (srov. rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78). Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak

předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta. Podpůrně srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60.

[12] V intencích výše uvedeného se soud zabýval uvedenými námitkami a neshledal je důvodnými. Postup správních orgánů nelze hodnotit jako rozporný se zásadami správního řízení. Správní orgány postupovaly v souladu s § 2 až § 8 správního řádu, jakož i s dalšími zásadami ovládajícími správní řízení. Podle názoru zdejšího soudu správní orgány zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž dostály i dalším povinností vyplývajícím ze správního řádu. Zabývaly se otázkou, zda byly naplněny předpoklady pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, stejně jako existencí důvodů, pro které by nemohl být stěžovatel vyhoštěn. Stěžovatel byl správním orgánem I. stupně vyslechnut, byla mu dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jakož i možnost nahlédnout do spisu. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně stěžovatel napadl odvoláním, přičemž i žalovaný dostal všem povinností odvolacího orgánu.

[13] Nejvyšší správní soud se dále zabýval stěžejní námitkou stran možnosti aplikace § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců na daný případ. Spor se koncentruje na otázku, zda činnost, kterou stěžovatel na území České republiky vykonával, lze považovat za výkon zaměstnání bez příslušného povolení.

[14] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

[15] Podle § 178b odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců zaměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. V poznámce pod čarou odkazuje toto ustanovení na zákon o zaměstnanosti.

[16] Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance ani modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje mimo jiné k zaměstnání cizince, „*kteřý byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie*“.

[17] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel (státní příslušník Ukrajiny) byl dne 23. 5. 2016 kontrolován hlídkou odboru cizinecké policie při výkonu úklidových prací na stavbě (rekonstrukce domu na adrese X). Při kontrole předložil platný cestovní doklad spolu s polským národním vízem typu D/MULT s platností od 8. 4. 2016 do 25. 11. 2016, vydaným Polskou republikou v tzv. zjednodušeném řízení. Stěžovatel přijel do Polska na pozvání společnosti VENEZIA, polské agentury práce, se kterou uzavřel dne 13. 5. 2016 smlouvu o provedení práce, v níž se zavázal provádět na území Polska samostatně „*stavební práce na objektech firmy*“, za což měl obdržet odměnu ve výši 1 600 zlotých hrubého měsíčně. Dne 16. 5. 2016 byl uzavřen dodatek

pokračování

k této smlouvě, dle něhož stěžovatel „provádí stavební práce a je vyslán na služební cestu do ČR na pracoviště BVA za dosavadních podmínek ve smlouvě“. Z rozhodnutí správních orgánů pak vyplývá, že společnost BVA, k níž měl být stěžovatel společností VENEZIA vyslán, uzavřela smlouvu o poskytování služeb se společností Holoubek Josef s.r.o. Tato společnost vykonávala na stavbě pomocné práce pro společnost KONSTRUKTIS, a.s. To, že stěžovatel vykonával práce pro uvedenou společnost, pak potvrzuje i ve spisu založený seznam pracovníků a evidence docházky na stavbu za měsíc květen 2016. Ostatně to potvrdil i stavbyvedoucí na předmětné stavbě (J. M.).

[18] Obdobnou skutkovou i právní situací se Nejvyšší správní soud již zabýval, např. v rozsudcích ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, a ze dne 7. 2. 2018, č. j. 6 Azs 306/2017 - 25.

[19] V posledně uvedeném rozsudku (ve kterém byla posuzována obdobná kasační stížnost, kterou podal účastník řízení pracující se stěžovatelem pro uvedenou společnost na předmětné stavbě, za což byl stejně jako stěžovatel následně vyhoštěn) soud uvedl, že pracovní vízum vydané jiným členským státem Evropské unie cizince samo o sobě neopravňuje k výkonu zaměstnání na území České republiky. I takový cizinec obecně musí být držitelem povolení k zaměstnání, zaměstnanecké karty nebo modré karty (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Je pravdou, že podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se taková podmínka nevztahuje na *zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie*. Poznámka pod čarou k tomuto ustanovení odkazuje na čl. 49 a násl. Smlouvy o založení Evropského společenství – nyní čl. 56 a následující Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“). Tato ustanovení zakazují *omezení volného pohybu služeb uvnitř Unie pro státní příslušníky členských států, kteří jsou usazeni v jiném členském státě, než se nachází příjemce služeb* (čl. 56 alinea 1 SFEU). Za služby je třeba považovat *výkony poskytované zpravidla za úplatu, pokud nejsou upraveny ustanoveními o volném pohybu zboží, kapitálu a osob, zejména činnosti průmyslové a obchodní povahy, řemeslné činnosti a činnosti v oblasti svobodných povolání* (čl. 57 alinea 1 SFEU).

[20] Soudní dvůr Evropské unie již v rozsudku ze dne 17. 12. 1981 ve věci C-279/80 *Webb* konstatoval, že *„činnost spočívající v tom, že podnik poskytuje za úplatu pracovníky, kteří zůstávají zaměstnanci tohoto podniku, aniž je se společností, která je využívá, uzavřena jakákoli pracovní smlouva, je podnikatelskou činností“*, která musí být považována za službu ve smyslu čl. 56 SFEU. Později vymezila obsah pojmu „vyslání v rámci poskytování služeb“ též směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 16. 12. 1996, č. 96/71/ES o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“) v článku 1 odst. 3. V rozsudku ze dne 10. 2. 2011 ve spojených věcech C-307 až 309/09 *Vicoplus a další* se pak Soudní dvůr zabýval výkladem tohoto ustanovení, přičemž dospěl k závěru, že pro poskytování pracovní síly je charakteristické, že vyslání pracovníka do hostitelského členského státu představuje samotný předmět poskytování služeb a že vyslaný pracovník plní své úkoly pod dohledem a vedením podniku, který jej využívá. S ohledem na zvláštní povahu takové služby, která může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž má být služba poskytována, mohou členské státy podřídit takové vysílání pracovníků požadavkem na získání pracovního povolení. V rozsudku ze dne 11. 9. 2014 ve věci C-91/13 *Essent Energie* však Soudní dvůr upřesnil, že pašální požadavek na získání pracovního povolení je v kontextu čl. 56 SFEU nepřiměřený. Odůvodněným může být pouze v případě, že je svoboda poskytování služeb využívána k jinému účelu než k poskytnutí dané služby (například ke zprostředkování zaměstnání, jehož cílem je začlenění pracovníků na pracovní trh hostitelského členského státu).

[21] Podle § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti se povolení k zaměstnání vyžaduje i v případě, *má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem na základě smlouvy*

s českou právnickou nebo fyzickou osobou vyslán k výkonu práce na území České republiky k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy. Čtvrtý odstavec citovaného ustanovení, ve znění účinném do 28. 7. 2017, pak stanovil, že je-li obsahem smlouvy podle odstavce 1 dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, krajská pobočka Úřadu práce povolení k zaměstnání nevydává (§ 66). V souladu s odkazovaným § 66 se dočasným přidělením cizince k výkonu práce rozumí právě agenturní zaměstnávání, přičemž agentura práce nemůže dočasně přidělit k výkonu práce u uživatele zaměstnance, kterému byla vydána zaměstnanecká karta, modrá karta nebo kterému bylo vydáno povolení k zaměstnání. Podle právní úpravy platné v době vydání napadeného rozhodnutí tedy vůbec nebylo možné vydat pracovní povolení cizinci, který byl na území České republiky dočasně vyslán zahraniční agenturou práce.

[22] Uvedená východiska, jakož i prakticky totožný skutkový stav byly základem pro závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, podle něhož „český zákonodárce přistupuje k dočasnému přidělování cizinců k výkonu práce na území České republiky zahraničními agenturami práce velmi restriktivně, a to s ohledem na citlivost dané oblasti jak z hlediska zajištění dodržování pracovních podmínek, tak i z hlediska ochrany pracovního trhu. Výjimku z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti proto nelze z hlediska systematického ani teleologického vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb. Jak bylo uvedeno výše, členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematicku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti“ (bod 41 odůvodnění).

[23] Na uvedené pak zdejší soud navázal ve shora označeném rozsudku ze dne 7. 2. 2018, č. j. 6 Azs 306/2017 - 25, ve kterém soud dovodil, že: „Vyslání stěžovatele na území České republiky zahraničním zaměstnavatelem tedy „fakticky představovalo agenturní zprostředkování práce, na něž nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti (k obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 6. 12. 2017, č. j. 9 Azs 339/2017 - 41, č. j. 9 Azs 340/2017 - 43, a č. j. 9 Azs 391/2017 - 57)“ (bod 43 odůvodnění). Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od tohoto právního názoru jakkoli odchýlit, považuje jej za dokonale přiléhavý i na nyní posuzovaný případ. Zároveň pro podrobnější rozbor relevantní judikatury Soudního dvora, jakož i právní úpravy, z důvodu hospodárnosti odkazuje na odůvodnění citovaného rozsudku. Z uvedeného vyplývá, že městský soud dospěl k nesprávnému závěru, pokud stěžovatele považoval za zaměstnance českých zaměstnavatelů a vyloučil aplikaci právní úpravy týkající se poskytování služeb, což je v rozporu s výše citovanou judikaturou Soudního dvora. Jeho rozsudek nicméně není nutné pro toto pochybení rušit, neboť jeho výrok, jakož i klíčový závěr, že stěžovatel byl povinen mít pro výkon práce na území České republiky povolení k zaměstnání, jsou správné. Nejvyšší správní soud proto pouze koriguje argumentaci, na jejímž základě městský soud zamítl žalobu stěžovatele, svou vlastní úvahou, ve smyslu svého rozsudku ze dne 14. prosince 2009,

pokračování

č. j. 5 Afs 104/2008 - 66, č. 1865/2009 Sb. NSS (srov. též rozsudek ze dne 15. února 2017, č. j. 6 As 297/2016 - 45).“

[24] Z důvodu, že uvedený rozsudek (ze dne 7. 2. 2018, č. j. 6 Azs 306/2017 - 25) reagoval na obdobnou kasační stížnost, resp. na obdobnou argumentaci městského soudu a správních orgánů, které výše uvedenou úpravu aplikovaly na téměř identické skutkové okolnosti (jednalo se rovněž o cizince, který byl kontrolován dne 23. 5. 2016 při výkonu úklidových prací na předmětné stavbě, jež vykonával s dalšími cizinci vč. stěžovatele pro společnost Holoubek Josef s.r.o., za což byl následně vyhoštěn), je nutno uvedené závěry v rámci zachování jednotnosti judikatury (§ 12 s. ř. s.) plně převzít i na nyní projednávanou věc. Na základě výše uvedeného tedy nelze přisvědčit stěžovateli v tom, že mohl bez dalšího pracovat na území České republiky, resp. že postačovalo, aby byl výkon práce nahlášen českému úřadu práce. Z právní úpravy nelze dovodit, že by pouhé nahlášení výkonu práce tuzemským orgánům vyvolávalo bez dalšího možnost výkonu práce na území České republiky.

[25] Důvodnou neshledal zdejší soud ani námitku poukazující na nepřiměřenost správního vyhoštění. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s hodnocením správních orgánů. Správní orgány řádně hodnotily povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, délku pobytu stěžovatele na území České republiky, jeho rodinnou situaci, rozsah vazeb na hostitelský a domovský stát, jakož i povahu a závažnost porušení veřejného pořádku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45). Tato kritéria posoudily jednotlivě a ve vzájemné souvislosti, přičemž za použití principu proporcionality poměřovaly zájmy stěžovatele s protichůdným veřejným zájmem. Zákonným důvodem vylučujícím vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není jakýkoli zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, neboť ten nastává v důsledku vydání takového rozhodnutí prakticky v každém případě, nýbrž pouze nepřiměřený zásah do života cizince (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2015, č. j. 4 Azs 4/2015 - 43). Z důvodu, že stěžovateli byla ve správním rozhodnutí stanovena doba k vycestování, nelze souhlasit ani s tím, že by mu nebylo umožněno opustit území České republiky. Nutno dodat, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje při naplnění podmínek pro vyhoštění správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli (rozsudek č. j. 2 Azs 289/2017 - 31).

[26] V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2018, č. j. 6 Azs 306/2017 - 25, nutno dodat i to, že podle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie zároveň s rozhodnutím o správním vyhoštění *zařadí cizince do informačního systému smluvních států, tedy informačního systému vytvořeného státy, které jsou vázány mezinárodními smlouvami o odstraňování kontrol na společných hranicích, za účelem získání přehledu o cizincích, jimž nelze umožnit vstup na území smluvních států* [§ 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců]. Onou mezinárodní smlouvou je Úmluva k provedení Schengenské dohody („schengenská prováděcí úmluva“), podle jejíhož článku 96 se do informačního systému zařazují údaje týkající se cizinců, o kterých je veden záznam pro účely odepření vstupu na základě rozhodnutí přijatých příslušnými správními orgány, která se mohou zakládat mimo jiné na skutečnosti, že byl cizinec vyhoštěn. Podle článku 25 odst. 2 schengenské prováděcí úmluvy nicméně platí, že *vyjde-li najevo, že cizinec, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jednou ze smluvních stran, je veden v seznamu osob, kterým má být odepřen vstup, konzultuje smluvní strana, která záznam pořídila, smluvní stranu, která vydala povolení k pobytu, s cílem zjistit, zda existují dostatečné důvody k odnětí povolení k pobytu. Není-li povolení k pobytu odňato, zruší smluvní strana, která záznam pořídila, tento záznam, může však dotyčného cizince zapsat do vnitrostátního seznamu osob, který má být odepřen vstup*. Česká republika by tedy byla povinna konzultovat s Polskem, zda existují dostatečné důvody, aby bylo stěžovateli odňato polské vízum, a případně záznam v informačním systému zrušit a omezit zákaz vstupu stěžovatele pouze na své vlastní území. Tyto úvahy jsou však v případě stěžovatele pouze hypotetické, neboť platnost jeho polského víza

skončila ještě před uložením správního vyhoštění, přičemž stěžovatel netvrdil, že by mu bylo v Polsku vydáno jakékoli jiné povolení k pobytu.

[27] Na základě všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[28] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu